

(ΑΠΛΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 502

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1966 (Π.Ο.Ε.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

Περὶ τοῦ ἐν Ρωσίᾳ ἀδειῖσμου

Ὁ δεινὸς καὶ ἀνένδοτος κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἄγων, κατ' ἐγκύρους πληροφορίας, συνεχίζεται εἰς τὰς κομμουνιστικὰς χώρας, καὶ καταβάλλεται ὁσημέραι ἔντονος καὶ διηνεκῆς προσπάθεια πρὸς ἐξεύρεσιν νέων τρόπων, μεθόδων καὶ τακτικῆς διὰ τὴν ἐπιτυχῆ διεξαγωγὴν τῆς ἀθεϊστικῆς καὶ ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας.

Καὶ πρότερον μὲν διὰ τὴν ἀντιχριστιανικὴν προπαγάνδαν διωργανοῦντο δημόσιαι διαλέξεις, ἐχρησιμοποιεῖτο φανατισμός, πείσμα, ἀπότομος καὶ βάνανυσος τρόπος, ἐπιβολὴ τῆς γνώμης διὰ βιαίων μέσων, ἐξαναγκασμός, σκληρότης. Ἀλλ' ἡ ἀποτυχία τῆς χρήσεως ὅλων τούτων τῶν μέσων καὶ τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀκολουθουμένης τακτικῆς ὡδήγησαν αὐτοὺς εἰς τὴν χρησιμοποίησιν ἄλλων μέσων καὶ τρόπων διενεργείας τῆς καταχθονίου, δολίας, ὑπόουλου καὶ ἀπαισίας προπαγάνδας των.

Τὴν κατ' ἰδίαν φιλικὴν συζήτησιν, τὴν ἐπίσκεψιν ἐν τῷ οἴκῳ, τὴν κατ' ἐπίφασιν καλωσύνην, τὴν ἔλλειψιν φανατισμοῦ, τὸν ἥπιον καὶ εὐγενῆ τρόπον, τὴν λεπτότητα, τὴν ἐπιμονὴν θεώρησαν ἐσχάτως ὡς τὰ καταλληλότερα μέσα πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ των.

Πρὸς τούτοις, ἐπενόησαν τὴν ἐκπαίδευσιν εἰδικῶν προπαγανδιστῶν, ἐξειδικευμένων καὶ κατατοπισμένων πλήρως εἰς τὰ ὡς ἄνω θέματα τῆς ἀθεϊστικῆς προπαγάνδας καὶ ἐπιδιώκουν πεισμόνως τὸν προσηλυτισμὸν τῶν διανοουμένων καὶ τῆς νεότητος, τῶν μὲν πρώτων, διότι ἐπηρεάζουν εὐρύτατα τὰς λαϊκὰς μάζας, τῶν δὲ δευτέρων, διότι ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπιτυχία ὑψίστων σκοπῶν. Ἐπ' αὐτῶν πλείονας λεπτομερείας καὶ ἀκριβεῖς πληροφορίας δύναται τις νὰ ἴδῃ εἰς τὸ περιοδικὸν «Informations catholiques internationales» (Μάϊος 1966).

Ἀλλὰ διερωτᾶται τις : τί ἐπέτυχον οἱ ἄθεοι πράκτορες καὶ προπαγανδισταὶ τοῦ κομμουνισμοῦ δι' ὅλων τούτων τῶν φιλικῶν ἐπαφῶν μετὰ τῶν πιστῶν, τῆς ἀτομικῆς ἐπαφῆς, τῆς προσελκύσεως τῶν διανοουμένων καὶ τῆς νεολαίας, καὶ τῶν ἄλλων μέσων, ἅτινα ἐχρησιμοποίησαν ;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι, ὅτι ἀπέτυχον παταγωδῶς. Καὶ ἀπέτυχον, διότι πλείστοι διανοούμενοι ἤρχισαν φανερώς πλέον νὰ δεικνύωσι θετικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν θρησκείαν. Ἐκτὸς τούτων πολλοὶ ἄλλοι ἐπιστήμονες καὶ πολλοὶ φοιτηταὶ ὡς καὶ αἱ λαϊκαὶ μάζαι ζητοῦν μεγαλυτέραν ἐλευθερίαν συνειδή-

σεως, γνώμης καὶ ἐκφράσεως, τὰς θεμελιώδεις δηλαδὴ ταύτας ἀρχὰς καὶ προϋποθέσεις, ἐφ' ὧν δύναται νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ ἀναπτυχθῇ ἡ θρησκευτικότης, ἡ πνευματικὴ ζωὴ, ἡ ἀγιότης.

Ἐντὸς τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας ἐπίσης καλλιεργεῖται ἐντόνως καὶ μετὰ συνεπειᾶς τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, ὅπερ φύσει ἑκαστος τῶν ἀνθρώπων φέρει ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἐπιδιώκεται ἡ χριστιανικὴ κατήχησις τῶν τέκνων καὶ **«ἡ ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου»** διαπαιδαγώγησις καὶ κατὰ Χριστὸν ἀνατροφή αὐτῶν.

Ὁ πάππος καὶ ἡ μάμμη ἀγωνίζονται μετ' ἀξιοθαυμάστου ἐπιμονῆς νὰ ἐμφυτεύσουν καὶ σταθεροποιήσουν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν μικρῶν ἐγγόνων των τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἐμφυτον πίστιν, τὴν ἐκτέλεσιν τῶν χριστιανικῶν καθηκόντων, τὸν ἐκκλησιασμόν, τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν συχνὴν προσέλευσιν εἰς τὰ Ἁχραντα μυστήρια, τὴν ἀνάγνωσιν βιβλίων θρησκευτικοῦ περιεχομένου, τὴν στροφὴν καὶ ἐνατένισιν πρὸς τὸν κόσμον τῶν ὑψηλῶν ἰδανικῶν, ἅτινα ἀποτελοῦν τὰς βάσεις καὶ τὴν κρηπίδα διὰ τὴν δημιουργίαν ἑνὸς σταθεροῦ ἀδαμαντίνου καὶ ἰδεώδους χαρακτῆρος.

Ἐπιπροσθέτως, ἡ ὑπαρξὶς τυπογραφείων διὰ τὴν ἐκδοσιν χριστιανικῶν βιβλίων καὶ ἐντύπων, ἡ διάδοσις τοῦ χριστιανικοῦ ἐντύπου, ἡ μελέτη τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καὶ αἱ κατ' οἶκον προσευχαὶ ἐξ εἰδικῶν προσευχηταρίων προσφάτως τυπωθέντων, καθιστῶσι ἔτι ἐντονωτέραν καὶ βαθυτέραν τὴν θρησκευτικότητα, ἥτις ὡς κάμινος πυρὸς φλέγει διυπύρως τὰς ψυχὰς τῶν εἰς Χριστὸν πιστευόντων καὶ ὑπὲρ τῆς πίστεως διωκομένων πρὸς ἐπαλήθευσιν τῶν λόγων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ: **«Εἰ ἐμὲ ἰδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν»**.

Οἱ διωγμοὶ οἱ ἀπ' αὐτῶν τῶν πρώτων αἰώνων ἐγερθέντες ὑπὸ τῶν πολεμίων τῆς χριστιανικῆς ἐκκλησίας οὐδέποτε ἔφερον τὰ ἀποτελέσματα, ἃ ἐπέδιωκον λυσσῶδως, καθ'

ὅτι κατὰ τὴν ἀψευδῇ ρῆσιν τοῦ Κυρίου **«καὶ πῦλαι Ἰδοὺ οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς»**.

Ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία καὶ πίστις ἐκ τῶν ἐπισυμβαινόντων ἐκάστοτε διωγμῶν ἐξήρχετο πάντοτε κραταιότερα καὶ πανσθενεστέρα καὶ ἰκανὴ πρὸς σθεναρὰν ἀντιμετώπισιν καὶ ἀντίκρουσιν πάσης δυνάμεως τῶν **«ἀρχόντων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου»**.

Οὕτω καὶ ἡ ἐν Ρωσίᾳ πολεμουμένη καὶ πανταχόθεν βαλλομένη Ὁρθόδοξος ἐκκλησία ἀγωνίζεται σθεναρῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, αἵτινες προσπαθοῦν διὰ τῶν ὀργάνων των νὰ ἐξαφανίσουν τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ λατρείαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Καὶ ὡς ἐκ τῆς ζωῆς πραγματικότητος ἀποδεικνύεται ἡ Ὁρθόδοξος πίστις οὐχὶ μόνον ἐξαπλοῦται πρὸς λύπην τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ κραταιοῦται καὶ κατισχύει καὶ συγκινεῖ καὶ συγκλονίζει ὅλοεν καὶ περισσότερον τοὺς ἐπὶ παιδείᾳ διακρινόμενους καὶ ἀξιώμασι διαπρέποντας, ὡς καὶ τοὺς νέους καὶ τὸν λαόν, ὅπερ καὶ ἀποτελεῖ σημεῖον εὐοίωνον καὶ φέρελπι διὰ τὴν πανταχοῦ ἐπικράτησιν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τὰς χώρας τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος καὶ τὴν ὀριστικὴν ἐπιβολὴν καὶ κατίσχυσιν τῆς ὀρθοδοξίας.

«Πρὸς κέντρα λακτίζουσι» οἱ ἄθεοι πράκτορες τοῦ κομμουνισμοῦ, καθ' ὅτι θὰ ἀνατείλῃ ποτὲ ἡ λαμπροφόρος καὶ αἰγλήεσσα ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ Ὁρθόδοξία θὰ λάμψῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν Ρωσίαν διαχέουσά τὸ ὑπερκόσμιον καὶ οὐράνιον φῶς τῆς εἰς τὴν ψυχὴν πάντων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ποθοῦσι καὶ διψῶσι, **ΤΟ ΦΩΣ, ΤΗΝ ΖΩΗΝ, ΤΗΝ ΑΡΕΤΗΝ, ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ**, πρὸς ἐπαλήθευσιν τῶν λόγων ἐκείνων τῆς Ἀγίας Γραφῆς **«Μεγάλη ἔσται ἡ δόξα τοῦ οἴκου τούτου, ἡ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ»**. (Ἀγγ. Β'. 9)

ᾠφέλιμοι Στοχασμοί

Ὅσοι εὐδοκιμοῦν κατὰ κόσμον, διαλύονται συντόμως ὡς καπνὸς καὶ δὲν διατηροῦν οὔτε τὴν ἀνάμνησιν τῆς παρελθούσης χαρᾶς. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς ζωῆς των, δὲν ἀπολαμβάνουν τὴν χαρὰν των χωρὶς πικρίαν, χωρὶς ἀθυμίαν, χωρὶς φόβον. Διότι συχνὰ τὸ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προξενεῖ εἰς αὐτοὺς ἡδονήν, φέρει, μαζὶ με αὐτήν, τὴν τιμωρίαν τῆς λύπης. Καὶ δικαίως, διότι εἶναι δίκαιον ἢ πικρία καὶ τὸ αἶσχος νὰ συνοδεύουν τὰς ἡδονάς, τὰς ὁποίας ἀναζητοῦν εἰς τὴν ἀκατάστατον ζωὴν.

Πόσον βραχεῖαι, πόσον ψευδεῖς, πόσον ἀκατάστατοι καὶ χθαμαλαὶ εἶναι ὅλαι αἱ ἡδοναὶ των. Καὶ μ' ὅλα ταῦτα εἶναι τόσον μεθυσμένοι καὶ τυφλοί, ὥστε δὲν ἐννοοῦν τοῦτο· ἀλλ' ὡς τὰ ἄλογα ζῶα, ἐκθέτουν τὰς ψυχὰς των εἰς τὸν θάνατον, διὰ μερικὰς ἡδονὰς προσωρινὰς τῆς προσωρινῆς αὐτῆς ζωῆς. Σὺ, λοιπόν, «*πίσω τῶν ἐπιθυμιῶν σου μὴ πορεύου, καὶ ἀπὸ τῶν ὀρεξεῶν σου κώλυνον. Κατατρέψῃσον τοῦ Κυρίου καὶ δώσει σοὶ τὰ αἰτήματα τῆς καρδίας σου*». (Σοφ. Σειρ. ιη', 30, Ψαλμ. λστ', 4).

Παραπονεῖσαι καὶ γογγύξεις διὰ τὰ παθήματά σου καὶ τὰς θλίψεις σου. Ἀλλὰ γέγραπται, «*Ὅπως μέχρις αἵματος ἀντινατέστητε*» (Ἑβρ. ιβ', 9). Μάθε ὅμως ὅτι, ὅ,τι ὑποφέρεις, εἶναι ὀλίγον ἐν συγκρίσει πρὸς ὅ,τι ὑπέφερον τόσοι Ἅγιοι καὶ ἄλλοι δόκιμοι, οἱ ὁποῖοι ἐδοκιμάσθησαν καὶ ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ τόσους δυνατοὺς πειρασμοὺς καὶ τόσον ὀχληρὰς ὁδύνας. Ἐνθυμοῦ, λοιπόν, τὰ μεγάλα δεινὰ τῶν ἄλλων, διὰ νὰ δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς εὐχαρίστως τὰ ἐλαφρότερα ἰδικά σου παθήματα. Εἴτε ὅμως μεγάλα, εἴτε μικρά εἶναι αὐτά, προσπάθει νὰ τὰ ὑποφέρῃς με ὑπομονήν.

Ὅσον περισσότερο θέλεις νὰ ὑποφέρῃς, τόσον περισσότερο δεικνύεις φρόνησιν καὶ γίνεσαι ἄξιος μεγαλυτέρας ἀμοιβῆς. Ἡ στερεὰ ἀπόφασις καὶ ἡ συνήθεια εἰς τὴν ὑπομονὴν θὰ σοῦ καταστήσουν τὴν ὁδύνην πολὺ εὐκολωτέραν. Δὲν ἔχει τὴν πραγματικὴν ὑπομονὴν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ὑποφέρῃ μόνον ἐφ' ὅσον θέλει καὶ ὅταν θέλῃ. Ὁ πραγματικὸς ὑπομονητικὸς ἄνθρωπος δὲν ἐξετάζει καθόλου ποῖος τὸν δοκιμάζει, εἴαν εἶναι οὗτος ἀνώτερός του, ἴσος ἢ κατώτερος, καλὸς ἢ κακός. Ἀλλ' ἀδιαφόρως λαμβάνει ὡς παρὰ τῶν χειρῶν τοῦ Θεοῦ μετ' εὐγνωμοσύνης πᾶσαν δοκιμασίαν καὶ λύπην, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν παρμικροτέραν, τὴν ὁποίαν δι' Αὐτὸν ἂν τις ὑποφέρει, δὲν θὰ τὴν ἀφήσῃ ἄνευ ἀμοιβῆς.

Ἔσο, λοιπόν, ἐτοιμος πρὸς μάχην, ἂν θέλῃς νὰ καταγάγῃς νίκην.

Δὲν δύναται τις νὰ ἐπιτύχῃ χωρὶς ἀγῶνα τὸν στέφανον τῆς ὑπομονῆς· ἄρνησις τοῦ ἀγῶνος, εἶναι ἄρνησις τοῦ στεφάνου. Ἄν ἐπιθυμῇς τὸν στέφανον, ἀγωνίσθητι με θάρρος, ὑπόφερε με ὑπομονήν. Δὲν καταντᾷ τις εἰς τὴν ἀνάπαυσιν χωρὶς πόνον, οὔτε δὲ εἰς τὴν νίκην χωρὶς ἀγῶνα.

Μὴ ἐξαρτᾷς τὴν ἐπόλῃσιν καὶ τὴν πραγματικὴν σου ἐσωτερικὴν ἀξίαν ἀπὸ τὰ λόγια τῶν ἄλ-

λων, διότι εἴτε κρίνουν καλῶς, εἴτε κακῶς, σὺ μένεις πάντοτε ὁ ἴδιος.

Συχνὰ ὁ ἄνθρωπος με θερμὴν προσπάθειαν ἐπιδιώκει τι, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ· ἀλλ' ὅταν τὸ ἐπιτύχῃ ἀρχίζει νὰ τὸ ἀηδιάζῃ· διότι οὐδὲν τὸ μόνιμον ὑπάρχει εἰς τὰς ἐπιθυμίας του, αἱ ὁποῖαι ἀκαταπαύστως ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ἀντικειμένου τὸν παρσύρουν εἰς τὸ ἄλλο.

Ἄν ἐξαρτᾷς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν ἀνάπαυσίν σου ἐκ προσώπου τινός, τὸ ὁποῖον ζῇ μετὰ σοῦ καὶ συνταυτίζονται τὰ αἰσθήματά του μετὰ τῶν ἰδικῶν σου, θὰ εὐρίσκεισαι πάντοτε ἐν ταραχῇ καὶ ἀνησυχίᾳ.

Ἄν ὅμως ζητῇς τὸ στήριγμά σου εἰς τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, δὲν θὰ καταβάλλεσαι ἀπὸ λύπην, ὅταν φίλος τις ἀπομακρύνεται ἀπὸ σοῦ ἢ ἀποθνήσκη.

Πᾶσα φιλία πρέπει νὰ στηρίζεται ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ δι' Αὐτὸν ὀφείλομεν ν' ἀγαπῶμεν πᾶν ὅ,τι μᾶς φαίνεται ἀξιαγάπητον καὶ προσφιλὲς ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ. Ἄνευ τοῦ Θεοῦ ἡ φιλία εἶναι στεῖρα καὶ ὀλίγον διαρκεῖ, πᾶσα δὲ ἀγάπη, τῆς ὁποίας ὁ δεσμὸς δὲν εἶναι ὁ Θεός, δὲν εἶναι οὔτε ἀληθής, οὔτε καθαρὰ. Ὁ,τιδήποτε πρᾶγμα ἀγαπᾶται ὑπερβαλλόντως καὶ ἐπιθυμεῖται περιπαθῶς, μολώνει τὴν ψυχὴν καὶ ἀποχωρίζει αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ὁπίστου Ἀγαθοῦ, ἥτοι τοῦ Θεοῦ.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται, ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος δέον ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δὸς Κανιγγος 32 — Ἀθῆναι 147.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ἑπεύθυνος Συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κανιγγος 32 Ἀθῆναι 147

Ἑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἑσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—
Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχμ. 1

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΠΕΡΙ ΦΘΟΝΟΥ

Ὁ φθόνος γεννᾶται ἐκ πάντων σχεδὸν τῶν παθῶν, ιδίως δὲ ἐκ τῆς ὑπερηφανίας, ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ ἐκ τῆς κενοδοξίας. Ὅριζεται δὲ ὡς αἴσημα λύπης, κατατροφούσης ὡς σκόληξ τὴν καρδίαν τοῦ φθονοῦντος· Ἡ λύπη προέρχεται ἐκ τῆς εὐτυχίας φυσικῶν ἢ καὶ ἐπικτήτων προτερημάτων, τὰ ὅποια κατέχει τὸ φθονοῦμενον πρόσωπον. Διὰ τοῦτο ὁ Μέγας Βασίλειος λέγει, πὼς ὁ φθόνος εἶναι λύπη τῆς τοῦ πλησίον εὐπραγίας. Λυποῦνται γὰρ πάντοτε οἱ φθονεροί, ὡς εἶπεν εἰς σοφός, ὅτι οὐ μόνον λυποῦσι τὰ ἰδικά των κακά, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τὰ καλά. Ὅθεν ὁ Πουβλήκιος ὁ Σύρος, ὅταν ἔβλεπεν λυπημένον τὸν Μούτιον, ἄνθρωπον φθονερὸν ἔλεγεν: «*ἢ κανένα κακὸν ἐσυνέβη εἰς τὸν Μούτιον, ἢ εἰς τοὺς ἄλλους κανένα καλόν*».

Ὁ φθόνος γεννᾶται ὡς προείπομεν καὶ ἀπὸ ἄλλα πάθη, ἀλλὰ δεικνύει ὑπερβολικὴν κακίαν καὶ πονηρίαν. Ὅθεν λέγει ὁ Χρυσόγλωττος Ἰωάννης: «*Διὰ ταῦτα ἀπεστέρηται συγγνώμης τοῦτι τὸ ἁμάρτημα. Ὁ μὲν γὰρ πόρνος, ἔχει τὴν ἐπιθυμίαν εἰπεῖν καὶ ὁ κλέπτης τὴν πενίαν καὶ ὁ ἀνδροφόνος τὸν θυμὸν, ψυχρὰς μὲν καὶ ἀλόγους, ὅμως ἔχουσι τινὰς προφάσεις εἰπεῖν. Σὺ δὲ ποίαν αἰτίαν ἔρεις, εἰπέ μοι, οὐδεμίαν οὐδαμόθεν, ἀλλ' ἢ πονηρίαν ἐπιτεταμένην μόνον*» (ὁμίλ. λζ' εἰς τὸ κατὰ Ἰωάν.).

Τὰ ἀποτελέσματα καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ φθόνου εἰσὶ, συκοφανταί, διαβολαί, ἐπιβουλαί, χαιρεκακίαι, φιλονικεῖαι, καταλαλταί, ἀχαρισταί, προδοσίαι, φόνοι κλπ., ἅτινα βλέπομεν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, ἐν τῇ Ἱστορίᾳ καὶ ἐν τῇ Ἀγίᾳ Γραφῇ.

Ὑπὸ φθόνου κινούμενος ὁ Διάβολος, προέτρεψεν τοὺς προπάτορας εἰς τὴν παράβασιν τῆς θείας ἐντολῆς.

Ἐκ φθόνου ὁ Κάϊν, φονεύει τὸν ἀδελφόν του Ἀβελ.

Διὰ φθόνον ὁ Ἡσαῦ ἐπιβουλεύεται τὸν Ἰακώβ, ἢ Ραχὴλ μισεῖ τὴν Λεῖαν, οἱ ἀδελφοὶ ἐπώλησαν τὸν Ἰωσήφ καὶ ὁ Σαοὺλ κατεδίωκεν τὸν εὐεργέτην αὐτοῦ Δαυῖδ.

Τὸ πάθος τοῦ φθόνου εἶναι βδελυκτόν, οὐχὶ μόνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶναι, διότι εἶναι ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὴν ἀγάπην, ἣν ἔχει ἐν τελειότητι ὁ Θεός.

Ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, διότι πάντες οἱ ἄνθρωποι μισοῦν τὸν φθονερὸν.

Ἐπειδὴ, ὡς προείπομεν, κυρία αἰτία τοῦ φθόνου εἶναι ἡ εὐτυχία, ἢ φυσικὰ καὶ ἐπικτήτα προτερήματα τὰ ὅποια κατέχει ὁ φθονοῦμενος, διὰ τοῦτο πρέπει οὗτος, διὰ νὰ μικρύνεται ὁ φθόνος, νὰ ὁμολογῇ ὅτι ἡ εὐτυχία του ὀφείλεται εἰς τυχαίας περιστάσεις καὶ εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν καὶ οὐχὶ εἰς τὴν ἰκανότητα αὐτοῦ, ἀναφέρῃ δὲ τὰς πολλὰς του ἐλλείψεις καὶ ἀποτυχίας, ἢ καὶ τὰ σφάλματά του καὶ ἀδυναμίας.

Τὸ πάθος τοῦ φθόνου θεραπεύεται διὰ τῆς ἀγάπης, διὰ συλλογισμῶν ἀποδεικνυόντων, ὅτι τὰ πάντα γίνονται καὶ διέπονται ἀπὸ τὴν Πρόνοιαν τοῦ Ἀγίου Θεοῦ καὶ ὅτι ἡ εὐτυχία καὶ πᾶν προτέρημα τοῦ φθονοῦμένου εἶναι δῶρον τοῦ Ἀγίου Θεοῦ, ἢ χάρισμα κατὰ τὰς βουλὰς Αὐτοῦ, ὡς καὶ διὰ τῆς προσευχῆς.

Θεραπεύεται λέγομεν διὰ τῆς ἀγάπης, διότι

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Φανουρίου εἰς Κορωπί—Ἀττικῆς.

ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἔχει τὴν ἀγάπην, προσπαθῶν διὰ διαφορῶν συλλογισμῶν καὶ ἐπιχειρημάτων, ὅπως πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὸν φθονούμενον, δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐν αὐτῷ συνάμα καὶ ὁ φθόνος, ὅστις εἶναι ἀντίθετος τῆς ἀγάπης, ἣν ἔχει ἐν τελειότητι ὁ Θεὸς καὶ ἐν μέρει ὁ Χριστιανός.

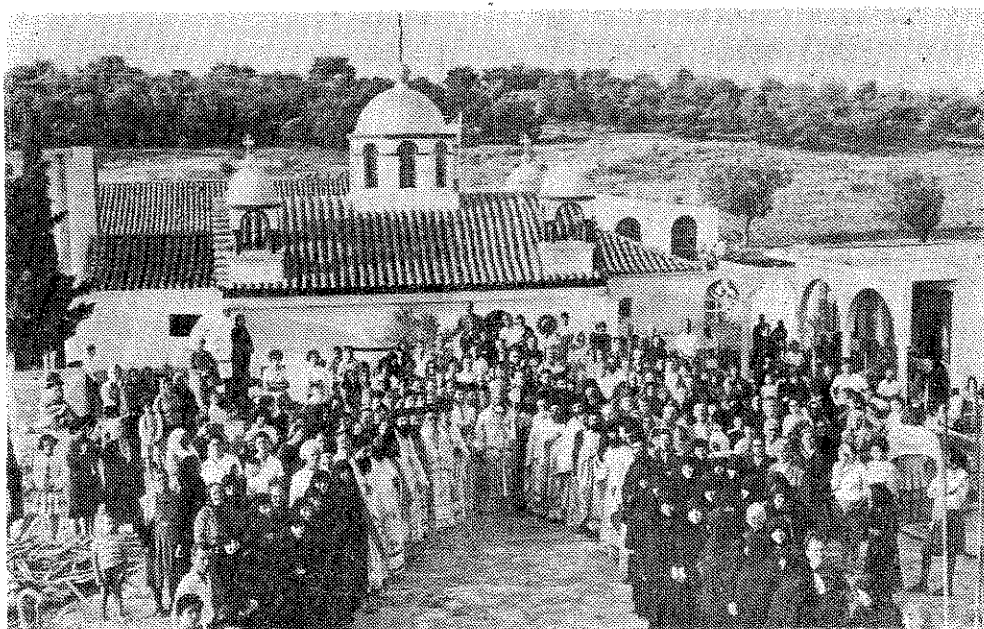
Ἐπίσης, ὅταν ἔχωμεν κατὰ νοῦν καὶ διαλογιζώμεθα, ὅτι πᾶσα εὐτυχία καὶ ἀπόκτησις προτιρημάτων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς Θείας Προνοίας καὶ ὅτι κυρίως τοῦτο εἶναι χάρισμα τοῦ Θεοῦ, τότε κατευνάζομεν τὸ πάθος τοῦ φθόνου καὶ τὸ μεταβάλλομεν εἰς χαράν. Διότι φυσικὰ εἰς τὰ καλὰ χαίρει ὁ ἄνθρωπος καὶ εἰς τὰ κακὰ λυπεῖται. «*Τίνος γὰρ ἄλγεις ἄνθρωπε, λέγει ὁ Χρυσορρήμων, ἐπὶ τοῖς τοῦ πλησίον καλοῖς; ἄλγειν χερὶ ἡμᾶς, ἐφ' οἷς πάσχομεν κακοῖς, οὐκ ἐφ' οἷς ἐτέρους εὐδοκιμοῦντας ὁρῶμεν*» (ὁμιλ. λζ' εἰς Ἰωάν.) καὶ ὁ Παῦλος, «*εἴτε δοξάζεται ἐν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη*» (Κορινθ. ιβ' 2). Διὰ τοῦτο, ὅταν βλέπωμεν τὴν προκοπὴν καὶ εὐημερίαν τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν νὰ μὴ λυπούμεθα, ἀλλὰ νὰ τὸ θεωροῦμεν ὡς ἰδίαν τιμὴν. Οὕτω καὶ τὸν φθόνον νικῶμεν καὶ τὴν ἀγάπην φυλάττομεν καὶ λαμβάνομεν διπλοῦν τὸν στέφανον, ὡς συμβουλεύει ὁ θεῖος Χρυσόστομος. «*Εἰ εὐδοκίμησεν ὁ ἀδελφὸς ἡ λέγων ἡ ἐπιδεικνύμενος ἡ κατορθῶν, γενοῦ κοινωνὸς τῆς εὐδοκίμησεως, δεῖξον, δι μέλος ἐστὶ σὸν καὶ εἰς τὸ σὸν σῶμα διαβαίνει ἡ δόξα... ἐκεῖνος ἕνα στέφανον ἔχει μόνον, σὺ δὲ δύο, καὶ τοὺς δύο τοῦ ἐνὸς λαμπρότερον. Ποίους τούτους; Ἐνα μὲν, ὃν ἀνείλου κατὰ τοῦ φθόνου. Δεύτερον δέ, ὃν ἐνεδύσω ἐκ τῆς ἀγάπης*» (Λογ. ια' εἰς τὴν πρὸς Κολασ.).

Τέλος θεραπεύεται διὰ τοῦ κοινοῦ φαρμάκου, ἐναντίον ὅλων τῶν παθῶν, διὰ τῆς προσευχῆς.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγ. Μεγ. Παντελεήμονος εἰς τὸ ὁμώνυμον Ἡσυχαστήριον Μπάλλας — Ἀττικῆς.

Πρέπει νὰ παρακαλοῦμεν τὸν Ἅγιον Θεόν, ὅπως μᾶς ἀπαλλάτῃ τοῦ πάθους τούτου καὶ ὅπως διαφυλάττῃ τὸν φθονούμενον καὶ χορηγῇ αὐτῷ πᾶν ἀγαθόν, τὰ ἀντίθετα ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦμεν κατ' αὐτοῦ. Ὁ φθόνος διαφέρει τῆς ἀμίλλης, καθότι ὁ φθονῶν μὴ δυνάμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῶν ἄλλων, σπουδάζῃ παντοιοτρόπως ἵνα καταβιβάσῃ αὐτούς, ὥστε καὶ τοὺς ἀποδιδόμενους ἐπαίνους πρὸς ἐκείνους θεωρεῖ ὡς ἰδίαν ὕβριν. Ἐκείνη δὲ ἐνθαρρύνει τὸν ἄνθρωπον διὰ λαμπρῶν παραδειγμάτων εἰς τὴν κατόρθωσιν τῶν καλῶν. Οἱ ἀληθεῖς μεγάλοι καλλιτέχναι καὶ ἱκανοὶ ἄνθρωποι ἐναμιλλῶνται, ἀλλ' οὐδέποτε φθονοῦνται.

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου.

Πνευματικαὶ ἀσκησεις

Ὅλες οἱ ἀρετὲς πρέπει νὰ στολίζουν τὴν ζωὴν τοῦ ἀληθινοῦ ἀγωνιστοῦ τοῦ πνεύματος. Μόνον ἔτσι θὰ ὑπάρχῃ συμφωνία μεταξύ ἐσωτερικῆς ζωῆς καὶ ἐξωτερικῆς κλήσεως.

Περισσότερο δὲ ὑποδειγματικὴ καὶ τελεία πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ ζωὴ, γιατί ὁ Θεὸς ἐρευνᾷ τὶς καρδίαις. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ μέσα μας οὔτε ἡ παραμικρὴ περίπτωσις στὴν ὁποίαν δὲν θὰ εἴμεθα (μπρὸς στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ καθαροὶ καὶ ἄγνοί.

Κάθε καινούργια ἡμέρα πρέπει νὰ εἶναι, ὅπως ἡ πρώτη ἐκείνη ἡμέρα τῆς ἐπιστροφῆς μας στὸ Χριστό. Συνεχῆς ἀνανέωσις τῶν ἀποφάσεών μας καὶ ἀδιάκοπος τροφοδοσία τοῦ ζήλου μας πρέπει νὰ εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ζωῆς μας. Γι' αὐτὸ ὡς προσευχώμεθα θερμὰ στὸ Θεὸ μ' αὐτὰ τὰ λόγια: «*Θεὲ μου κράτησέ με σταθερὸ στὶς ἀποφάσεις μου καὶ γέμισέ με ζῆλο γιὰ τὴν ἁγία ὑπηρεσία σου. Δώσέ μου τὴν βοήθειάν σου, ὥστε κάθε ἡμέρα νὰ κάνω, ὅ,τι καλύτερο μπορῶ, γιατί μέχρι σήμερα δὲν ἔχω κάνει τίποτε γιὰ σένα*».

Ἄς ἔχουμε, λοιπὸν, διαρκῶς ἐμπρὸς μας ἓνα σκοπὸ, σταθερὸ, ὀριστικὸ, ἅγιο. Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας ἄς ἐξετάζουν συνεχῶς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν ζωὴν μας. Ἡ σύνθεσις καὶ ἁρμονία αὐτῶν τῶν δύο ἀποτελεῖ τὴν πρόοδον τοῦ πνεύματος.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ εἶσαι διαρκῶς ἐν περισυλλογῇ καὶ αὐτοσυγκεντρώσει. Ἄν ὅμως αὐτὸ σοῦ εἶναι δύσκολο, τότε νὰ ἔχῃς μιὰ ὥρα αὐτοσυγκεντρώσεως, μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα τὸ πρωῒ ἢ τὸ βράδυ. Τὸ πρωῒ νὰ παίρνῃς τὶς ἀποφάσεις σου, τὸ βράδυ νὰ ἐλέγχῃς τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν σου.

Οἱ μεγάλες ἐορτὲς πρέπει νὰ εἶναι εὐκαιρίες πνευματικοῦ ἀνακαινισμοῦ μας, χωρὶς βέβαια νὰ μένῃ νεκρὸς ὁ μεταξύ τους χρόνος. Κάθε στιγμή πρέπει νὰ ζοῦμε ἔτσι, σὰν νὰ ἐπρόκειτο εὐθύς ἀμέσως νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν.

Ὁ ζῆλος μας γιὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων μας πρέπει νὰ εἶναι τόσον ζωηρὸς, σὰν νὰ ἐπρόκειτο εὐθύς ἀμέσως νὰ πάρουμε ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸ βραβεῖον τῆς προσπάθειάς μας.

Ὅσο περισσότερο χρόνον μᾶς δίδει ὁ Θεὸς σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, ἄς τὸν χρησιμοποιοῦμεν ἐπιμελῶς γιὰ νὰ προετοιμαζώμεθα καλύτερα γιὰ τὸν θάνατον.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς, σημειώνει τόσο χαρακτηριστικά! «*Μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ Κύριος αὐτοῦ εὕρῃσι οὕτω ποιοῦντα Ἄληθως, λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ, καταστήσει αὐτόν*».

(Λουκ. ιβ' 43).

ΠΑΠΙΚΟΝ ΒΑΠΤΙΣΜΑ

Εἰς ἐφημερίδα τῆς Μακεδονίας ἐδημοσιεύθη εἰκὼν βαπτίσεως τοῦ Ὁθωμανοῦ Ραῖπ Χαλίπογλου εἰς τὸ χωρίον Ἀγ. Δημήτριος Ξάνθης. Ἐν αὐτῇ ὁ νεοφώτιστος εἰκονίζεται καθήμενος (κουρνιασμένος) ἐπὶ λεκάνῃς, εἰς ἀνάρμοστον στάσιν, ἐνῶ ὁ ἱερεὺς ῥαντίζει τὴν κεφαλὴν του διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς.

Φαίνεται ἐκ τούτου, ὅτι ὁμοῦ μὲ τὸ Νέον ἡμερολόγιον εἰσῆχθησαν ἐν Ἑλλάδι καὶ Παπικὰ δόγματα, μεταξύ τῶν ὁποίων περιλαμβάνεται καὶ βάπτισις διὰ ῥαντίσματος.

Ἐλπίζομεν, ὅτι συντελουμένης ὅσον οὕπω τῆς Ἐνώσεως—Ὑποταγῆς τῆς Ἑλλην. Ἐκκλησίας εἰς τὴν Παπικὴν Σαναγωγὴν (μερίμνη τοῦ πολλὰ πρὸς τοῦτο κοπιῶντος Πατριάρχου Ἀθηναγόρου) νὰ ἴδωμεν ὁλοκληρωμένην τὴν... πρόοδον τῆς Ἑλ. Ἐπισήμου Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ἀπεποιήθησαν 300 ἑκατομμύρια Χριστιανῶν Ὁρθοδόξων, ἔναντι 30 ἑκατομμυρίων ἀποδεξαμένων τὸ Γρηγοριανόν. Μεταξύ τῶν 300 ἑκατομμυρίων εἶναι καὶ οἱ Παλαιοημερολογίται τῆς Ἑλλάδος, οἱ θεωρούμενοι ὀπισθοδρομικοὶ, ἀνόητοι καὶ ἀγύρται, ἐκμεταλλεῖται κλπ.

Εὐθύμιος Γ. Τριανταφύλλου
Ἀξιοματικὸς χω)κῆς ἑ. ἀ.
Λάρισα

Μὲ λίγα λόγια

Ένας ιεροκήρυξ ἐτελείωνε τὸ ὑπαίθριον κήρυγμά του, καὶ τὸ ἀκροατήριον ἡτοιμάζετο νὰ διαλυθῇ, ὅταν αὐτὸς τοὺς φωνάζει: Μιὰ στιγμή, κυττάτε ἐκεῖ στὸ δρόμο! Περνοῦσαν δύο, μὲ δεμένα τὰ χέρια μὲ τὴν ἀλυσσίδα, καὶ δύο ἀστυφύλακες τοὺς εἶχαν στὴ μέση! Ὅλοι ἐγύρισαν νὰ τοὺς ἴδουν. Λοιπὸν, λέγει, ὁ ιεροκήρυξ, μεταξὺ ἐμοῦ καὶ αὐτῶν δὲν ὑπάρχει καμμιά διαφορά! Ἐὰν ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ καὶ σὰς κηρύττω, καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ ἀλυσσοδεμένοι, τὴν διαφορὰν τὴν κάνει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐδέχθηκα ἐγὼ στὴν καρδιά μου, ἐνῶ ἐκεῖνοι εὐρέθησαν εἰς ἄλλο περιβάλλον, δὲν ἤκουσαν περὶ Θεοῦ, ἡ ἀδιαφόρησαν καὶ περιφρόνησαν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ βρίσκονται σήμερον στὴν λυπηρὰν αὐτὴν θέσιν. Ἡ φύσις μας εἶναι ἡ ἴδια, ἀμαρτωλή. Σ' αὐτοὺς ἐξελίχθη χωρὶς τὸ χαλινάρι τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ μιὰ κακὴ σκέψι, σ' ἓνα κακὸ λόγο, καὶ τέλος σὲ μιὰ κακὴ πράξι, ποὺ τοὺς ἔφερε στὸ λυπηρὸν αὐτὸ κατάντημα. **Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος**, προσφέρεται σήμερον καὶ τὸν καθένα ἀπὸ σὰς δωρεὰν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅλα τὰ δολάρια τῆς Ἀμερικῆς. Ὁλόκληρος ὁ χρυσὸς τῆς Ἀγγλίας. Ὅλα τὰ μαργαριτάρια τῶν Ἰνδιῶν δὲν μποροῦν νὰ ἐξαγοράσουν μία καὶ μόνη ἀνθρώπινη ψυχή. Γιατὶ ὅλα εἶναι φθαρτὰ καὶ μόνη ἐκείνη αἰωνία. Ὅλα εἶναι παροδικὰ, ἐνῶ ἐκείνη ἀθάνατη. Ὅλα εἶναι ἀγαθὰ ὕλικά καὶ ἐφήμερα, ἐνῶ ἐκείνη εἶναι πνοὴ θεία, ποὺ ξεχωρίζει τὸν ἄνθρωπον μέσα σ' ὀλόκληρη τὴ δημιουργία καὶ τὸν ὑψώνει Βασιλέα της.

Τίποτε δὲν ἡμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ἀνυπολόγιστη ἀξία ἐνὸς μονάχα ἀνθρώπου. Ἐνὸς ἐστὼ συντετριμμένου ἀρρώστου τοῦ Νοσοκομείου ἀνιάτων. Γιατὶ μέσα στὸ ἀσθενικό, τὸ ἀνιάτο αὐτὸ κορμί, φωλιάζει ψυχὴ ἀθάνατη καὶ αἰωνία. Ἐδρεῖται ἡ θεία ἐκείνη ὁρμή, γιὰ τὴν ὁποίαν ὁ Πασκάλ ἐλεγε: Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπλοῦς κάλαμος, ὁ ἀσθενέστερος στὴ φύσι. Ἀλλ' εἶναι κάλαμος διανοούμενος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀπλισθῇ τὸ σύμπαν γιὰ νὰ τὸν συντρίψῃ. Ὁλίγος ἀτμός, μία σταγόνα νεροῦ, φθάνουν νὰ τὸν φονεύσουν. Ἀλλὰ καὶ στὴν περίπτωσι ποὺ τὸ Σύμπαν θὰ ἔθραυε τὸν ἄνθρωπον, οὗτος θὰ ἦτο πολὺ ἐδγενέστερος τοῦ φονέως του, γιατί γνωρίζει πὼς πεθαίνει, ἐνῶ τὸ Σύμπαν ἀγνοεῖ ὀλοτελῶς τὴν ὑπεροχή, ποὺ ἔχει ἐπάνω στὸν ἄνθρωπο.

Στὸ ἐρώτημα λοιπὸν: Τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς..... ἡ ἀπάντησις: Οὔτε τὸ Σύμπαν ὀλόκληρο.

Κάποτε ἓνας ιεροκήρυξ προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τοὺς προύχοντας μιᾶς κωμοπόλεως γιὰ τὴν ἰδρυσι ἐνὸς σχολείου ἀλητοπαιδῶν.

Ἐκεῖνοι, ὅμως, δὲν ἤθελον καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ εἶπε: Δὲν ἔχω διάθεσι νὰ ξοδέψω τὸ χρήμα μου γι' αὐτὰ τὰ παληόπαιδα. Τὰ κουρέλια ποὺ πατῶ στὸ δρόμο μου, εἶναι καλύτερα ἀπ' αὐτά.

Τότε ὁ ιεροκήρυξ, πῆρε ἓνα ἄσπρο χαρτί πο-

λυτελείας, τὸ ἔδειξε, κι' εἶπε: Τὸ βλέπετε αὐτὸ τὸ χαρτί; ἔχει γίνει ἀκριβῶς ἀπὸ τὰ κουρέλια, ποὺ πατᾶτε μὲ τὰ πόδια σας.

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Ὅταν ἐλεήσης τὸν πτωχὸ ἀδελφὸ σου, συμβουλεύει ὁ Ἀββᾶς Ἡσαΐας, μὴ τὸν φωνάξης νὰ σὲ βοηθήσῃ στὴ δουλειά σου, γιὰ νὰ μὴ χάσης τὸ μισθὸ τῆς εὐεργεσίας.

Ὅποιος ἐλαεῖ τὸν ἀδελφὸ του, λέγει κάποιος Πατήρ, πρέπει νὰ τὸ κάνῃ σὰν νὰ ἐλεῇ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Αὕτῃ ἡ ἐλεημοσύνη πλησιάζει τὸν ἄνθρωπο πρὸς τὸν Θεόν.

ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Βλέπων τὰ ὀλισθήματα τῆς νεωτεριζούσης Ἐκκλησίας καὶ τὰ ἐκφωνηθέντα ἀναθέματα ὑπὸ Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ἤθελον ἀκολουθήσῃ τὸ Νέον Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὁ πτωχὸς Καθηγούμενος τῆς ἐν τῇ νήσῳ Πάρῳ Ἱερᾶς Μονῆς Λογγοβάρδας, Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος θλιβόμενος διὰ τὸ κατάντημα τῆς Ὁρθοδοξίας, διαμαρτύρεται ἐκ βάθους ψυχῆς τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον αἰσθάνεται ἐγγίζον τὸ τέλος τῆς ἐπιγείου ζωῆς του, φωνάζει, ἐκλιπαρεῖ καὶ ἱκετεύει ἐκ τοῦ ἐρημητηρίου του τὸν ἐπίσης ὑπέργηρον, μελλοθάνατον ἀλλὰ καὶ σεβάσμιον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομον, ἵνα πρὶν κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἐπαναφέρῃ ὅσον εἶναι καιρὸς τὸ Ἰουλιανὸν ἡερολόγιον, ἀποκαθιστῶν οὕτω τὴν ἀπὸ τοῦ 1924 φυγαδευθεῖσαν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν ἀνθ' ὧν ἐπῆλθε φοβερά ταραχή καὶ πόλεμος ἀντιχριστιανικὸς Ὁρθοδόξων κατ' Ὁρθοδόξων.

Ματαίως ὅμως. Φωνὴ βοῶντος... διότι ὑπάρχει πατικὸν βραχυκύκλωμα. Ἀλλὰ καὶ φόβος οὐ μικρὸς συνέχει τοὺς 70 Ἐπισκόπους τῆς Ἑλλάδος, μὴ κολασθῶσιν οἱ δαίλαιοι, ἐπανερχόμενοι εἰς τὸ... ἀπληραίνον καὶ ἐπὶ 1924 ἔτη ἰσχύσαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Ἰουλιανόν, ἀφοῦ ἄλλως τε γέγονε τὰ πάντα... καινὰ!

Τέκνον παλαιῶ κομμουνιστοῦ καταδικασθέντος εἰς πολυετὴ δεσμὰ καὶ πολυχρόνιον ἐξορίαν, ἀνδρωθέν ἤδη καὶ ἀνατραφέν ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, ξένον πρὸς τὰς ἀναρχικὰς τοῦ πατρὸς ιδέας, ἠτήσατο ἐργασίαν εἰς δημοσίαν θέσιν παρέχουσαν ἀδροτάτην ἀμοιβήν. Κατὰ τὸν νόμον ἀπαιτεῖται δήλωσις τοῦ πατρὸς περὶ ἀποκηρύξεως τῶν ἐγκληματικῶν ἀρχῶν του.

Ἀποτέλεσμα. Ὁ φρόνιμος υἱὸς ἀπέτυχε τοῦ σκοποῦ, ἐπειδὴ ὁ πατήρ ὅστις ἐν τοῦτοις τὸν ὑπεραγαπᾷ, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δέχεται συζητήσιν περὶ ἀποκηρύξεως τῶν ιδεῶν του. Διὰ τοῦτο; Διότι φοβεῖται μὴ ἐμπτυσθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων κομμουνιστῶν, ἂν ἀποκηρύξῃ τὰς πράξεις τῶν ἀντεθνικῶς σκεπτομένων!!

Τοιοῦτόν τι πάσχουσι καὶ οἱ εὐλογημένοι Πα-

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οί ήμεροδεϊκται τοίχου και τσέπης του έτους 1967 έξετυπώθησαν έφέτος με πλουσίαν και έκλεκτήν ύλην.

Παρακαλούνται, θθεν οί Διοικηται και Πρόεδροι τών ένοριών και τών παραρτημάτων Έλλάδος και έξωτερικού όπως διαβιβάσουν άμέσως τās παραγγελίας τών.

Τιμαί ήμεροδεικτών τοίχου δραχ. 10
» » τσέπης » 3

(Έκ τών Γραφείων τής Ι. Συνόδου)

Η έν Ρωσία Όρθόδοξος Έκκλησία.

Έκ γενομένων στατιστικών σχετικώς με την δράσιν τής Όρθ. Έκκλησίας έν Ρωσία προκύπτει τó συμπέρασμα, ότι ή πίστις δέν είναι δυνατόν νά εξαλειφθῇ άπό την ανθρώπινην καρδίαν, ιδιαιτέρως άπό την ψυχήν του λαού.

Μέγα μέρος τών διανοουμένων και του λαού συμφώνως πρós τās γενομένας στατιστικάς, πιστεύουν εις τόν Θεόν και έξασκούν τὰ θρησκευτικά τών καθήκοντα. Έκ τούτου άποδεικνύεται, ότι ó κομμουνισμός ματαιοπονεϊ, όταν έπιζητή νά εξαλείψη την πίστιν άπό τās καρδιάς τών ανθρώπων.

Τέρες του Νέου ήμερολογίου. Φοβούμενοι τὰ έπιτίμια του Ποντίφηκος και μη δυνάμενοι ύποφέρειν ταύτα, ούκ άποτολμώνσιν έπάνοδον εις τó Παλαιόν, τώρα μάλιστα, ότε τὰ πάντα εισίν έτοιμα διά την Ένωσιν - Υποταγήν των εις αυτόν. Παραδραμείν τó γεγονός τούτο ού δύνανται ούτοι και ούχ' ύπογράφουσι την έπαναφοράν του Ίουλιανού ούδ' είτι και γένοιτο. Δι' ό κόπους μη πάρεχε, Πάτερ Φιλόθεε, τοίς καλώς καθέδουσι Πατράσι.

Όθεν, Γέροντα, σύ ό γήρα κάμφθεις και νόσω τρυχωθείς, ποιήσου, εάν δύνασαι, όλίγας μετανοίας, πλείονας του δέοντος και μη θίγε τὰ κακώς κείμενα, ίνα εϋ σοι γένονται και μακροχρόνιος έση επί τής γῆς...

Λέγουσιν οί τών ιατρών παιδες, ότι πληγή μικρά άμεληθείσα, εις καρκίνον άποβαίνει. Ό δέ μέγας Πατήρ τής Έκκλησίας Ίωάννης ό Χρυσόστομος άποφαίνεται, ότι τó Σχίσμα χρονίσαν εις αίρεσιν καταντῇ. Η του Νέου έορτολογίου (δέν ένδιαφέρει τó (ήμερολόγιον) πληγή χρονίζουσα ήδη επί ήμων σχεδόν αιώνα (42) έτη, συνωδὰ την γνώμην του Θεοφόρου Πατρός, άπέβη άληθές καρκίνωμα δυσίατον και άντίχριστιανική αίρεσις. Έπομένως τών καρκινοπαθών ψυχών ό θάνατος αίώνιος και οί νεωτερίσαντες Ποιμένες τὰ του Πάπα έπιτίμια πολλών πλείον φοβερώτερα τών ύπό Αγίων έκφωνηθέντων άναθεματισμών λογίζονται.

Τούτων ένεκεν, Πάτερ Φιλόθεε, σιώπα, φεύγε και σώζου. Ό σώζων σώζοι την έαυτου ψυχήν.

Εϋθύμιος Γ. Τριανταφύλλου

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ό Ίερομόναχος Παχώμιος, άλλοτε έφημέριος Μελισσοχωρίου Θηβών δέν άνήκει εις την Έκκλησίαν ήμών και ως έκ τούτου δέν πρέπει νά γίνεται δεκτός παρ' οϋδενός.

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Εις την «Χριστιανικήν Δημοκρατίαν» τής 20ῆς Ιουνίου 1966 δημοσιεύεται έπιστολή του βουλευτου κ. Δ. Βρανοπούλου, εις ήν οϋτος αυτοαποκαλύπτεται ως Μασώνος. Εις την έπιστολήν του ταύτην ό κ. Βρανόπουλος άπευθυνόμενος πρós τούς φιλάτους άδελφούς του γράφει τὰ έξής:

«Κατά την ώραν ταύτην του πολιτικού άγώνος ή ψυχή και αι προσδοκίαι μου στρέφονται πρós τούς φιλάτους: άδελφούς μου έν μέσφ τών όποίων έζησα και ζω ώρας ήθικής τελειοποίησης. Οί άδελφοί δεσμοί, οϋτινες μάς ένώνουν και ιδιαιτέρως έν τῇ Σ.: ΣΤ.: Φοίνιξ μου δίνουν τó θάρρος καιά την στιγμήν ταύτην νά επικαλεσθώ την βοήθειαν σας και νά σας παρακαλέσω θερμώς, όπως με προτιμήσετε διά του σταυρου προτιμήσεως και μοι παράσχετε πᾶσαν άδελφικήν συνδομήν έν τῷ μέτρφ του δυνατού».

Άπορεί και εξίσταται πᾶς ό άναγινώσκων την τοιαύτην άποκαλυπτικήν έπιστολήν του κ. Βρανοπούλου, άπορεί, πῶς οϋτος εμφανίζεται ως προστάτης χριστιανικών σωματείων και έκδηλώσεων, καθ' ήν στιγμήν γνωρίζει, ότι διά τούς χριστιανούς ή Στοά είναι «συναγωγή του Σατανᾶ». Δέν είναι έκπληκτικόν ό κ. Βρανόπουλος νά όμιλή εις χριστιανικάς συγκεντρώσεις και νά είναι Μασώνος.

Έάν ιό τοιούτον δέν είναι τι τó όρθόν και τó τιμητικόν, τότε ό κ. Βρανόπουλος ᾶς άποβάλῃ και ᾶς άποκηρύξη την Μασωνίαν.

ΓΕΓΟΝΟΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΝ

Μετὰ χαρᾶς άπεριγράπτου άνεγνώσαμεν εις την πρώτην σελίδα του έγκρίτου περιοδικού «Τύπος» περί τής έπιστροφής εις την Όρθοδοξίαν τής άλλοτε δραστηρίας παπικής άδελφῆς Αιμιλίας Ήέππα και νϋν Όρθοδόξου Μοναχής Όλυμπίας. Όλοκαρδίως εϋχόμεθα, όπως ό Υψιστος φωτίξη και στερεώνη αυτήν εις την πατρίαν εϋσέβειαν και τής παρέχη την ακατάβλητον πνευματικήν ισχύν νά προσαγάγη χιλιάδας ψυχᾶς σεσωσμένων τῇ Έκκλησίᾳ του Χριστου και τῇ γνήσιφ Όρθοδόξφ Ήσται.